

Zadeva C-699/21**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

22. november 2021

Predložitveno sodišče:

Corte costituzionale (Italija)

Datum predložitve odločbe:

18. november 2021

Pritožnik:

E.D.L.

Intervenient:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Predmet postopka v glavni stvari

Postopek v glavni stvari se nanaša na vprašanje ustavnosti členov 18 in 18a legge n. 69 del 2005 (zakon št. 69 iz leta 2005), ki ga je postavilo Corte d'appello di Milano (pritožbeno sodišče v Milanu, Italija) v kazenskem postopku proti E.D.L., v delu, v katerem navedena člena kot razlog za zavrnitev predaje v okviru postopka za evropski nalog za prijetje (v nadaljevanju tudi: ENP) ne določata kroničnih zdravstvenih razlogov, ki trajajo nedoločen čas in pomenijo tveganje izjemno hudih posledic za osebo, katere predaja se zahteva.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU se nanaša na razlago člena 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ o evropskem nalogu za prijetje v povezavi s členi 3, 4 in 35 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je treba člen 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ o evropskem nalogu za prijetje v povezavi s členi 3, 4 in 35 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah razlagati tako, da mora izvršitveni pravosodni organ, če meni, da bi predaja osebe, ki trpi za hudo, kronično in potencialno neozdravljivo boleznijo, lahko povzročila nevarnost resne škode njenemu zdravju, od odreditvenega pravosodnega organa zahtevati informacije, na podlagi katerih je mogoče izključiti obstoj tega tveganja, in zavrniti predajo osebe, če v razumnem roku ne pridobi ustreznih zagotovil?

Navajane določbe prava Unije

Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, zlasti členi 1(3), 3, 4, 4a, 15 in 23(4)

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, zlasti členi 3, 4, 35, 47, 51(1) in 52(4)

PEU: člena 6 in 19

Navajane nacionalne določbe

Costituzione (ustava): členi 2, 3, 32 in 111

Codice di procedura penale (zakonik o kazenskem postopku): člena 705(2)(c-bis) in 275(4a)

Decreto del Presidente della Repubblica (d.P.R.) 9 ottobre 1990, n. 309, *Testo unico delle leggi in materia di disciplina degli stupefacenti e sostanze psicotrope, prevenzione, cura e riabilitazione dei relativi stati di tossicodipendenza* (uredba predsednika republike z dne 9. oktobra 1990, št. 309 o prečiščenem besedilu zakonov, ki urejajo prepovedane droge in psihotropne snovi, preprečevanje, zdravljenje in rehabilitacijo odvisnosti od drog)

Legge 22 aprile 2005, n. 69, *Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri* (zakon št. 69 z dne 22. aprila 2005 o določbah za uskladitev nacionalne zakonodaje z Okvirnim sklepom Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami), zlasti:

- členi 2, 18 in 18a;
- člen 1(1), v različici, veljavni pred uveljavitvijo decreto legislativo n. 10 del 2021 (zakonska uredba št. 10 iz leta 2021): „S tem zakonom se v nacionalno pravo prenašajo določbe Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija

2002 (v nadaljevanju: Okvirni sklep) o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami Evropske unije, če te določbe niso v neskladju z najvišjimi načeli ustavnega reda glede temeljnih pravic, pravice do svobode in pravice do poštenega sojenja“;

- člen 23(3): „Če obstajajo humanitarni razlogi ali resni razlogi, zaradi katerih se domneva, da bi predaja ogrozila življenje ali zdravje osebe, lahko predsednik pritožbenega sodišča ali sodnik, ki ga slednji pooblasti, z obrazloženim sklepom odloži izvršitev naloga za predajo in o tem takoj obvesti ministra za pravosodje“.

Decreto legislativo 2 febbraio 2021, n. 10, *Disposizioni per il compiuto adeguamento della normativa nazionale alle disposizioni della decisione quadro 2002/584/GAI, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra stati membri, in attuazione delle delega di cui all'articolo 6 della legge 4 ottobre 2019, n. 117* (zakonska uredba št. 10 z dne 2. februarja 2021 o določbah za dokončno prilagoditev nacionalne zakonodaje določbam Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, s katero se izvaja pooblastilo iz člena 6 zakona z dne 4. oktobra 2019 št. 117).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Tribunale Comunale di Zara (Občinsko sodišče v Zadru, Hrvaška) je 9. septembra 2019 izdalo evropski nalog za prijetje zaradi uvedbe kazenskega pregona zoper osebo E.D.L., obdolženo kaznivega dejanja posedovanja z namenom preprodaje in posredovanja prepovedanih drog, storjenega na hrvaškem ozemlju leta 2014.
- 2 Pred Corte d'appello di Milano (pritožbeno sodišče v Milanu), ki je pristojno za postopek predaje, so odvetniki zahtevane osebe predložili zdravstveno dokumentacijo, ki je potrjevala resne psihiatrične motnje, povezane tudi z zlorabo drog. Pritožbeno sodišče je nato za E.D.L. pripravilo psihiatrično izvedensko mnenje, ki je pokazalo prisotnost psihotične motnje, ki zahteva nadaljnje zdravljenje. Iz mnenja je bilo razvidno tudi veliko tveganje samomora v povezavi z morebitno zaporno kaznijo, zato je bilo ugotovljeno, da oseba ni primerna za bivanje v zaporu.
- 3 Corte d'appello di Milano (pritožbeno sodišče v Milanu) je na podlagi tega izvedenskega mnenja ugotovilo, da bi premestitev zahtevane osebe na Hrvaško na podlagi evropskega naloga za prijetje prekinila možnosti zdravljenja, kar bi posledično poslabšalo njeno splošno zdravstveno stanje in dejansko ogrozilo njeno zdravje.
- 4 Vendar je opozorilo, da je obveznost izvršitve evropskega naloga za prijetje mogoče omejiti le iz razlogov za zavrnitev, ki so taksativno določeni v členih 18 in 18a zakona št. 69 iz leta 2005, medtem ko ni določen splošen razlog za zavrnitev, ki bi temeljil na zahtevi, da se preprečijo kršitve temeljnih pravic zahtevane osebe, kot je pravica do zdravja. Corte d'appello di Milano (pritožbeno

sodišče v Milanu) je zato prekinilo postopek in pri Corte costituzionale (ustavno sodišče, Italija) vložilo zahtevo za oceno ustavnosti.

Bistvene trditve sodišča v postopku v glavni stvari

- 5 Corte d'appello di Milano (pritožbeno sodišče v Milanu) meni, da zadevna ureditev krši pravico do zdravja, ki je varovana s členoma 2 in 32 ustave. Prav tako naj bi ta ureditev kršila načelo enakosti iz člena 3 ustave, saj naj bi bile osebe, na katere se nanaša evropski nalog za prijetje, obravnavane slabše kot osebe, katerih predaja se zahteva, za katere je v členu 705(2)(c-bis), zakonika o kazenskem postopku izrecno določeno, da se predaja lahko zavrne, če zaradi zdravstvenih ali starostnih razlogov obstaja nevarnost izjemno hudih posledic za zahtevano osebo.
- 6 Nazadnje, ker razlog za zavrnitev zaradi zdravstvenega stanja zahtevane osebe ni določen, naj bi to bilo v nasprotju z načelom razumnega trajanja postopka iz člena 111 ustave, saj bi lahko v takšnih primerih veljavna pravila zaradi prekinitve izvršitve po izdaji sklepa o predaji postopek zaustavila za nedoločen čas.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 7 V postopek pred Corte costituzionale (ustavno sodišče) je vstopil predsednik vlade (v nadaljevanju: intervenient) z zahtevo, da se vprašanja ustavnosti razglasijo za nedopustna ali vsekakor za neutemeljena.
- 8 Intervenient najprej poudarja, da naj bi se z možnostjo odložitve predaje, ki jo zagotavlja člen 23(3) zakona št. 69 iz leta 2005, popolnoma izognili kakršni koli kršitvi pravice do zdravja zahtevane osebe. Intervenient nato ugotavlja, da rezultati izvedenskega mnenja, ki ga je odredilo Corte d'appello di Milano (pritožbeno sodišče v Milanu), pri zadevni osebi ne dokazujejo neozdravljivosti psihiatričnih bolezni, niti posebnih dejavnikov, ki bi lahko potrdili nevarnost samomora.
- 9 Po mnenju intervenienta bi lahko v tej zadevi Corte d'appello (pritožbeno sodišče) vsekakor uporabilo postopek, ki ga je v svoji sodni praksi navajala Sodišče Evropske unije. Corte d'appello (pritožbeno sodišče) bi se moralo pozanimati tudi o oblikah nadzora in terapevtske ter psihološke pomoči, ki bi jih v primeru predaje lahko zagotovila država, ki je izdala nalog za prijetje.
- 10 Po mnenju intervenienta bi se z uporabo postopka, ki ga je Sodišče uvedlo v sodbi Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU), izognili tudi očitkom v zvezi z razumnim trajanjem postopka predaje in domnevno kršitvijo načela enakosti.

Kratka obrazložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 11 Corte costituzionale (ustavno sodišče) kot predložitveno sodišče najprej poudarja, da niti člen 18 niti člen 18a zakona št. 69 iz leta 2005 ne določata, da se mora ali sme zavrniti predaja osebe, če bi bila slednja zaradi tega izpostavljena izjemno resnemu tveganju za njeno zdravje. Po mnenju Corte costituzionale (ustavno sodišče) to velja tako za člene, kot so se glasili pred spremembo, uvedeno z zakonsko uredbo št. 10 iz leta 2021, kot tudi za iste člene, kot se glasijo zdaj.
- 12 Opozarja, da se vprašanja ustavnosti ne nanašajo le na skladnost izpodbijanih določb z italijansko ustavo, temveč predvsem na razlago prava Unije (zlasti členov 3, 4 in 4a Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ), katerega posebno izvajanje predstavlja nacionalno pravo.
- 13 Predložitveno sodišče meni, da se je treba najprej vprašati, ali je mogoče nevarnost resne škode za zdravje zahtevane osebe, ki izhaja iz njene predaje pravosodnemu organu države izdajateljice, ustrezno odpraviti z odložitvijo njene predaje na podlagi člena 23(3) zakona št. 69 iz leta 2005, s katerim je v italijansko pravo prenesen člen 23(4) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. Zdi se, da je „izjemni“ odlog predaje iz določb Okvirnega sklepa, v skladu s katerimi je treba razlagati italijansko določbo, predviden za povsemčasne razmere, zaradi katerih bi takojšnja predaja zahtevane osebe pomenila nehumano obravnavanje.
- 14 Po drugi strani pa se odložitev izročitve ne more šteti za ustrezno v primeru resnih kroničnih bolezni, ki trajajo nedoločen čas, kot so bolezni zahtevane osebe. V takih primerih bi odlog izvršitve evropskega naloga za prijetje, tudi če bi ga pritožbeno sodišče že odobrilo, verjetno trajal nedoločen čas. To bi nalogu za prijetje odvzelo polni učinek, državi izdajateljici pa bi lahko preprečilo pregon ali izvršitev kazni zoper zahtevano osebo. Nazadnje, podaljševanje odlogov zaradi kroničnih zdravstvenih razlogov bi zahtevano osebo ohranjalo v stalni negotovosti glede njene usode, kar je v nasprotju z zahtevo po zagotavljanju sojenja v razumnem roku v vseh postopkih, ki bi lahko vplivali na njeno osebno svobodo.
- 15 Predložitveno sodišče nato sprašuje, ali splošne določbe iz členov 1 in 2 zakona št. 69 iz leta 2005 v besedilu, ki se je uporabljalo v postopku v glavni stvari, pred spremembami, sprejetimi z zakonsko uredbo št. 10 iz leta 2021, italijanskemu pravosodnemu organu dovoljujejo, da ne odredi predaje tudi v primerih, ki niso navedeni v členih 18 in 18a tega zakona, če bi takšna predaja zahtevano osebo vsekakor izpostavila nevarnosti kršitve njene temeljne pravice, priznane z italijansko ustavo ali s pravom Unije. Po mnenju predložitvenega sodišča se s takšno razlago ni mogoče strinjati.
- 16 Poleg tega niti prejšnje besedilo členov 1 in 2 zakona št. 69 iz leta 2005 niti sedanje besedilo člena 2 tega zakona ne pojasnujeta izrecno, ali mora posamezni pravosodni organ, pristojen za postopek predaje, v vsakem konkretnem primeru preveriti, ali bi izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki ga je izdal pravosodni

organ druge države članice, lahko kršila eno od (nacionalnih in evropskih) pravic ali načel, na katere se sklicuje zakon št. 69 iz leta 2005.

- 17 Splošno načelo, v skladu s katerim morajo Okvirni sklep 2002/584/PNZ in posledično izvedbene določbe na ravni vsake države članice spoštovati temeljne pravice iz člena 6 PEU, je izrecno navedeno v uvodni izjavi št. 12 in členu 1(3) Okvirnega sklepa. Poleg tega je to načelo temeljno načelo celotnega pravnega reda Unije (člen 51(1) Listine).
- 18 Vendar iz sodne prakse Sodišča izhaja, da države članice izvajanja prava EU na področjih, ki so v celoti usklajena, ne smejo pogojevati s spoštovanjem izključno nacionalnih standardov varstva temeljnih pravic, če bi to lahko ogrozilo primarnost, enotnost in učinkovitost prava EU (sodba z dne 26. februarja 2013 v zadevi Fransson, C-617/10, točka 29; sodba z dne 26. februarja 2013 v zadevi Melloni, C-399/11, točka 60). Temeljne pravice, ki morajo biti zagotovljene z Okvirnim sklepom, so pravice, ki jih priznava pravo EU in posledično vse države članice pri izvajanju prava EU. To so temeljne pravice, ki izhajajo iz skupnih ustavnih tradicij držav članic (člen 6(3) PEU in člen 52(4) Listine).
- 19 Iz tega sledi, da mora standarde varstva temeljnih pravic, ki jih je treba spoštovati zaradi zagotavljanja zakonitosti pravic, ki urejajo evropski nalog za prijetje, in njihovega praktičnega izvajanja na nacionalni ravni najprej določiti pravo Unije, saj gre za področje, ki mora biti v celoti usklajeno. Z določitvijo možnih razlogov za zavrnitev predaje v členih 3, 4 in 4a Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ je zagotovljeno, da se pri dejanskem izvajanju pravic o evropskem nalogu za prijetje spoštujejo temeljne pravice posameznika.
- 20 Hkrati je namen teh pravic zagotoviti enotno in učinkovito uporabo zakonodaje o evropskem nalogu za prijetje, ki temelji na predpostavki vzajemnega zaupanja med državami članicami glede spoštovanja temeljnih pravic. Te zahteve po enotnosti in učinkovitosti praviloma prepovedujejo, da bi pravosodni organi države izvršiteljice zavrnili predajo, razen v primerih, ki jih določa ali dovoljuje Okvirni sklep, na podlagi izključno nacionalnih standardov varstva temeljnih pravic zahtevane osebe, ki niso skupni na evropski ravni (sodba z dne 5. aprila 2016, združeni zadevi Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, točka 80).
- 21 Zato bi bila v očitnem nasprotju s tem načelom razlaga nacionalnega prava, ki bi izvršilnemu pravosodnemu organu na podlagi splošnih določb člena 1 in 2 zakona št. 69 iz leta 2005 dovoljevala, da predajo zahtevane osebe zavrne tudi v primerih, ki niso taksativno določeni z zakonom na podlagi Okvirnega sklepa.
- 22 To velja tudi, če bi po mnenju pristojnega sodišča izvršitev evropskega naloga za prijetje v konkretnem primeru privedla do posledic, ki so v nasprotju z najvišjimi načeli ustavnega reda ali nedotakljivimi pravicami osebe, saj lahko le Corte Costituzionale (ustavno sodišče) preveri skladnost prava Unije ali nacionalnega

- prava, s katerim se izvaja pravo Unije, s temi najvišjimi načeli in nedotakljivimi pravicami.
- 23 Poleg tega pravo Evropske unije samo po sebi ne bi moglo dopustiti, da bi bile zaradi izvršitve evropskega naloga za prijetje kršene temeljne pravice zahtevane osebe, ki so priznane z Listino in členom 6(3) PEU.
  - 24 Ravno zato, da bi preprečilo, da bi bile zaradi izvajanja Okvirnega sklepa o evropskem nalogu za prijetje v konkretnem primeru kršene temeljne pravice zahtevane osebe v primerih, ko Okvirni sklep izrecno ne določa razlogov za zavrnitev predaje, je Sodišče v nedavni sodni praksi z razlago večkrat opredelilo postopke, s katerimi je mogoče uskladiti zahteve vzajemnega priznavanja in izvrševanja sodnih odločb v kazenskih zadevah s spoštovanjem temeljnih pravic posameznika.
  - 25 To je storilo zlasti v zvezi s tveganjem, da bi bil zaradi izvršitve evropskega naloga za prijetje posameznik v državi izdajateljici podvržen nečloveškim in ponižujočim pogojem pridržanja zaradi sistemskih ali splošnih pomanjkljivosti, ki se nanašajo bodisi na nekatere skupine oseb bodisi na nekatere zapore (združeni zadevi Aranyosi, navedeni zgoraj, sodba z dne 25. julija 2018, ML, C-220/18 PPU; sodba z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18), ter tveganju, da bi bil podvržen sodnemu postopku, v katerem zaradi sistemskih in splošnih pomanjkljivosti v zvezi z neodvisnostjo sodstva v državi izdajateljici ne bi bila zagotovljena jamstva iz člena 47 Listine (sodbi z dne 25. julija 2018, LM, C-216/18 PPU; in z dne 17. decembra 2020, združeni zadevi L in P, C-354/20 PPU in C-412/20 PPU).
  - 26 Namen teh postopkov, ki temeljijo na dialogu med pravosodnimi organi države izvršiteljice in države izdajateljice v smislu člena 15(2) Okvirnega sklepa, je izvršitvenim pravosodnim organom omogočiti, da se v konkretnem primeru prepričajo, da predaja zahtevane osebe ne bo izpostavila morebitnim kršitvam njenih temeljnih pravic. Le v primeru, da v dialogu ni mogoče pridobiti takšnega zagotovila, lahko izvršitveni pravosodni organ ne izvrši evropskega naloga za prijetje, tako da predajo zavrne v primerih, ki niso izrecno določeni v Okvirnem sklepu.
  - 27 Z zgoraj navedenimi sodbami je Sodišče v pravnem redu Evropske unije vzpostavilo mehanizme za zagotavljanje varstva temeljnih pravic posameznikov, na katere se nanaša evropski nalog za prijetje, v okviru sistema skupnih pravil, ki so zavezujoča za vse države članice.
  - 28 Vendar se postavlja vprašanje, ali je treba načela, ki jih je Sodišče določilo v teh sodbah, po analogiji razširiti tudi na primere, v katerih obstaja domneva, da se lahko bolezensko stanje zahtevane osebe v primeru predaje znatno poslabša, zlasti glede obveznosti neposrednega dialoga med pravosodnimi organi države izdajateljice in države izvršiteljice ter glede možnosti, ki jo ima slednja, da

prekine postopek predaje, če obstoja tveganja kršitve temeljnih pravic zahtevane osebe ni mogoče izključiti v razumnem roku.

- 29 Zahteve po enotnosti in učinkovitosti uporabe evropskega naloga za prijetje na pravnem območju Evropske unije zahtevajo, da odgovor na to vprašanje poda Sodišče kot edini pristojni razlagalec prava Unije (člen 19(1) PEU).
- 30 Predložitveno sodišče opozarja na argumente, ki govorijo v prid uporabi načel, ki jih je Sodišče določilo v zgoraj omenjenih sodbah, v obravnavani zadevi. Zlasti v italijanskem pravnem sistemu člen 32(1) Ustave varuje zdravje kot „temeljno pravico posameznika“. Zadevna pravica ne pomeni le dolžnosti javnih organov, da se vzdržijo škodljivega ravnanja, temveč tudi pozitivno obveznost, da zagotovijo zdravljenje, ki je nujno potrebno za varovanje zdravja posameznika. Ta pravica je v celoti priznana tudi osebam v zaporu, ne glede na to, ali so bile pravnomočno obsojene ali so v priporu. Prav zaradi varstva te pravice italijansko kazensko procesno pravo načeloma izključuje možnost odreditve ali ohranitve pripora v predkazenskem postopku za osebo, ki ima „posebno hudo bolezen, zaradi katere je njeno zdravstveno stanje nezdržljivo s priporom in vsekakor tako, da ne omogoča ustreznega zdravljenja v primeru pripora“ (člen 275(4a) zakonika o kazenskem postopku). Poleg tega pravila o obdolžencih, odvisnih od drog ali alkohola, ki se zdravijo, načeloma predvidevajo nadomestitev pripora z blažjim ukrepom za tiste, ki so ali nameravajo biti vključeni v program rehabilitacije.
- 31 Nedvomno je zdravje temeljna človekova pravica tudi z vidika prava Evropske unije (člena 3 in 35 Listine). Ta pravica mora biti v celoti priznana tudi tistim, ki so obtoženi storitve kaznivega dejanja.
- 32 Poleg tega, če bi zaradi predaje državi izdajateljici evropskega naloga za prijetje obstajalo resno tveganje škodljivih posledic za zdravje zadevne osebe, bi to prav tako pomenilo kršitev člena 4 Listine, ki zagotavlja pravico osebe – ki je zaradi njene absolutne narave ni mogoče uravnotežiti z nobenim drugim nasprotnim interesom (sodba Aranyosi, točka 85) –, da ni podvržena nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju, pri čemer je ta pravica tudi v skladu s členom 3 EKČP (sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 16. aprila 2013, Aswat proti Združenemu kraljestvu; z dne 1. oktobra 2019, Savran proti Danski; in z dne 13. decembra 2016, Paposhvili proti Belgiji). To načelo je potrdilo tudi Sodišče v sodbi, ki se nanaša na evropski azilni sistem (sodba z dne 16. februarja 2017, C.K. in drugi/Republika Slovenija, C-578/16 PPU, točki 37 in 68).
- 33 Po drugi strani pa je treba zahtevo po zaščiti temeljnih pravic zahtevane osebe uskladiti z interesom po pregonu osumljenih storilcev kaznivih dejanj, ugotavljanju njihove odgovornosti in, če so spoznani za krive, zagotovitvi izvršitve njihove kazni. Za ta interes ni mogoče šteti, da pripada samo državi, ki izda ENP, saj Okvirni sklep 2002/584/PNZ predpostavlja skupno zavezo držav članic za „boj proti nekaznovanosti zahtevane osebe, ki se nahaja na drugem ozemlju, kot je to, na katerem je domnevno storila kaznivo dejanje“ (združeni zadevi C-354/20 PPU in C-412/20 PPU, točka 62). Čeprav je zaščita temeljne

pravice do zdravja bistvenega pomena, ne sme biti podlaga za ukrepe, ki vodijo k sistematični nekaznovanosti hudih kaznivih dejanj.

- 34 Vendar državi izdajateljici tudi ni mogoče prepustiti edine možnosti, da zoper posameznika uvede postopek brez njegove navzočnosti. Po eni strani sojenja v nenavzočnosti ne dovoljujejo vse države članice, po drugi strani pa bi bila takšna rešitev škodljiva za zahtevano osebo, ki bi bila prikrajšana za pravico do učinkovite obrambe v postopku, ki bi lahko privedel do izvršljive sodbe.
- 35 Predložitveno sodišče meni, da bi po analogiji z ugotovitvami Sodišča v zgoraj navedenih sodbah neposreden dialog med pravosodnimi organi države izdajateljice in države izvršiteljice lahko omogočil iskanje rešitev, ki bi v konkretnem primeru omogočile sojenje zahtevani osebi v državi izdajateljici in ji zagotovile polno pravico do obrambe ter je hkrati ne bi izpostavile tveganju resnega ogrožanja njenega zdravja, na primer z namestitvijo v ustrezno ustanovo v državi izdajateljici v času sojenja.

Nazadnje, predložitveno sodišče predlaga, da se o predlogu za sprejetje predhodne odločbe odloči po hitrem postopku v skladu s členom 105 Poslovnika Sodišča. Predložitveno sodišče meni, da ta zadeva, čeprav izhaja iz postopka v zvezi z osebo, za katero trenutno ne velja noben nadzorni ukrep, odpira vprašanja razlage bistvenih vidikov delovanja evropskega naloga za prijetje, zahtevana razlaga pa ima lahko splošni učinek tako za organe, pozvane k sodelovanju v okviru evropskega naloga za prijetje, kot tudi za pravice iskanih oseb.